

Дневник на Мартенските музикални дни

НА ФЕСТИВАЛНО РАВНИЩЕ

Вторият концерт на Русенската филхармония на 7 т. м. идваше след дълга поредица от гастролни на чуждестранни състави. Съвсем пресните и ярки впечатления от техните концерти основателно пораждаха въпроса — ще може ли да устои на негласното съревнование, ще се окаже ли той на висотата на фестивалните изисквания? Но още първата нюеса от програмата — „Празнична увертюра“ от Веселин Стоянов разсея всички съмнения. В това наистина блестящо изпълнение изпълнаха най-типичните и ценни черти на русенския оркестър — свежа и сочна звучност, сърдечно музициране, „южняшка“ емоционалност, бликаща на огромни, топли вълни. А заключителният акорд съперничеше по своята плътност и мощ на най-гръмките звучения, които чуваме от другите оркестри. В следващите нюеси, съвсем различни по характер и проблематика, оркестърът показа в най-хубава светлина и други страни на своя художествен облик, на своите възможности и качества.

Вторият концерт за цигулка от Прокофиев е може би най-трудният инструментален концерт от цялата програма на фестивала. Написан в типичен „Прокофиевски“ стил, съчетаващ съвременния романтизъм с неокласическо третиране на оркестъра, тази творба изправи диригента и най-вече оркестъра пред сложни изпитания от звуково-интонационно и особено от метро-ритмическо естество. Соловата партия е интензивно развита в „безкрайна“ мелодическа линия, диалогите, преливанията и вливанията между соловата и оркестровата партии са особено оригинални и ролята на съпровождащия оркестър е много деликатна. И ако цигуларят Георги Бадев поднесе едно великолепно, изискано и проникновено изпълнение, то диригентът и оркестърът имаха своята несъмнена заслуга. Постигнатото на оркестъра би било още по-значително, ако някои „тънки“ моменти бяха извършени прецизно от отделни групи и инструменталности и ако на места не личеше известна

плахост и скованост.

Не ще бъде пресилено да определим изпълнението на Осмата симфония от Бетховен като голям успех на Русенската филхармония и нейния диригент. Това беше интерпретация изрядна в техническо отношение, с точно отмерени пропорции на формата, с ясен и убедителен замисъл, с чувство за стил. В най-голяма степен силата на въздействието на това изпълнение се дължеше на динамиката на развитието на музикалния процес, който диригентът наложи от началото до края. При тази интерпретация бе постигната една „немска“ точност, стриктност и ансамблова дисциплина, липсата на която нерядко е смущавала художествената продукция на русенския оркестър. Това качество между прочем е един от отличителните белези на диригентския напорел на Камен Големинев. В този безспорно надарен млад диригент изрядният професионализъм е неотделим от високата музикална култура и вкус, живия темперамент, артистичния нерв, художническата воля и мисъл. К. Големинев е откоро втори диригент на Русенската филхармония и арката му изява на този концерт здъхва увереност за плодотворна дейност.

По повод на този концерт ми се иска да споделя убеждението, че редовното участие на Русенската филхармония в „Мартенските музикални дни“ може и трябва да бъде най-сериозен стимул за нейното развитие. И още нещо. След десет отидни концерта, когато можеше да се очаква „умора“ на публиката и спадане на нейния интерес, миналата вечер хората в салона не бяха по-малко, отколкото на концертите на другите състави. Това е най-красноречивото доказателство, че русенският оркестър е спечелил обичта и уважението на своите слушатели, които от душа се радват и възхищават на неговото изкуство. Тази чудесна, млада публика имаше всички основания да аплодира дълго и бурно, защото Русенската филхармония и Камен Големинев изнесоха един концерт на фестивално равнище.

Евгени ПАВЛОВ